

En Roger - Categoria C

A vegades el destí que n'és, d'injust i cruel, comentaven alguns familiars i amics en la missa del seu funeral. En Roger, el difunt, en vida havia estat una persona molt entrançable, de bon cor i caràcter afable. A en Roger tot el poble l'estimava pels seus valors com a persona, i era molt conegut a la comarca per les seves bones obres i accions virtuoses envers els altres. Feia pocs mesos que s'havia jubilat i tenia molts somnis i projectes per realitzar, però una greu malaltia es va interposar en el seu camí i en poc temps li prengué la vida. Els seus pares, ja d'avançada edat, només ploraven, estaven desconsolats. Ell era el seu únic fill, el més volgut i estimat. La seva esposa, molt afectada, no parava d'explicar i repetir la duresa d'aquella punyent malaltia, i que la seva fe, esperança i fortalesa, tres lloables virtuts de l'ésser humà, l'ajudaren a superar moments adversos, de dolor i desesperació, i l'acompanyaren fins a l'hora final del seu camí entre nosaltres.

En acabar la cerimònia religiosa, el mossèn del poble li va dedicar unes paraules, amb les quals, en nom de tots, d'ell es va acomiadar. Seguidament, enmig d'un silenci sepulcral, amb tot el meu sentiment i pena vaig llegir els versos d'aquesta emotiva poesia que ell, en Roger, havia escrit per quan arribés el dia:

*“En vostres mans em poso, senyor meu,
en vostres mans estic i confio.
He deixat la foscor de la nit per gaudir d'una nova vida
on ens trobarem tots a l'alba d'un altre dia”.*

Tot seguit i ja per acabar el ritual funerari, un bonic ram de flors vam oferir a l'altar del Crist de l'Esperança, al qual venerava, i com a bons cristians i amics, plegats vam resar una pregària per la seva ànima.